

การพัฒนาอาชีพศึกษาในต่างประเทศ

การอาชีพศึกษาเป็นความพยายามของมนุษย์ที่จะเรียนรู้วิธีทำงาน เพื่อสนองความต้องการของมนุษย์ในด้านต่างๆ ซึ่งได้แก่ ปัจจัย 4 คือ อาหาร เครื่องนุ่งห่ม ที่อยู่อาศัย และยารักษาโรค ในตอนแรก มนุษย์พบวิธีทำงานด้วยความบังเอิญ เมื่อพบวิธีทำงานที่ได้ผลดีก็จะนำไปถ่ายทอดให้แก่ลูกหลานและสั่งสอนต่อไปหลายชั่วอายุคน

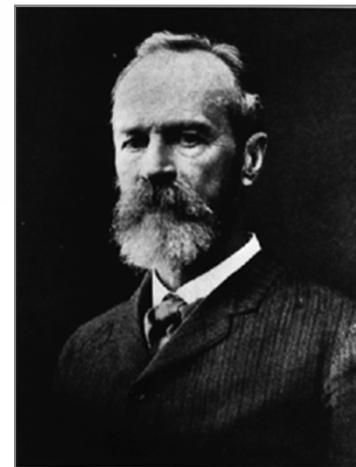
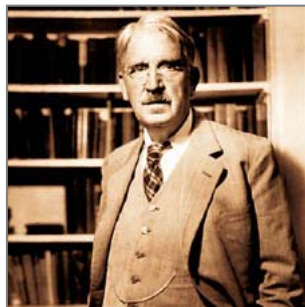

มนุษย์ที่ตั้งถิ่นฐานอยู่ในแถบลุ่มน้ำไนล์ (Nile) ซึ่งได้แก่ แถบลุ่มแม่น้ำ
ไทกริส (Tigris) และยูเฟรติส (Euphrates) ซึ่งได้แก่ประเทศอียิปต์ในปัจจุบันและแถบ
ประเทศซาอุดีอาระเบียในปัจจุบัน มนุษย์ในแถบลุ่มแม่น้ำดังกล่าวได้วางรากฐาน
ความเจริญ (Civilization) ทั้งทางด้านวิทยาศาสตร์ การปกครองและการศาสนา

ในระยะเวลาดังกล่าวยังไม่มีการบันทึกเกี่ยวกับวิธีการฝึกหัดงานแบบ Apprenticeship ในอียิปต์ แต่จากหลักฐานและผลงานทางด้านศิลปะและการช่าง (Arts & Crafts) ทำให้นักประวัติศาสตร์เชื่อว่าระบบการฝึกหัดตามแบบ Apprenticeship ได้เกิดขึ้นแล้วในอียิปต์ระยะนี้เองประมาณ 3,500 ปี ก่อน ค.ศ. ชาชาติอียิปต์รู้จักใช้ตัวอักษรที่มีลักษณะเป็นรูปภาพเรียกว่า Egyptian Alphabet ซึ่งประกอบด้วยตัวอักษร 24 ตัว มีลักษณะแตกต่างกัน

สาธารณรัฐเกาหลี

ตั้งแต่ปี พ.ศ.2503 เป็นต้นมา เกาหลีได้พัฒนาประเทศให้เป็นประเทศอุตสาหกรรมเพื่อการส่งออก ดังนั้นนโยบายการศึกษาจึงปรับปรุงตามจุดมุ่งหมายนี้คือ ผลิตแรงงานระดับต่างๆ ด้านอาชีพให้มากขึ้น ในปี 2513 เป็นระยะที่นำนวัตกรรมใหม่ๆ มาใช้ในอุตสาหกรรมของประเทศมากขึ้น การจัดการศึกษาเน้นความสำคัญในความสามารถทางเทคนิคหรือการใช้วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีใหม่ๆตามความต้องการของโรงงานอุตสาหกรรม

ระบบการศึกษาระดับรัฐเกาหลี

รูปแบบการศึกษาออกเป็น 4 ระดับ คือ

ระดับก่อนประถมศึกษาเป็นการศึกษาขั้นต้นที่มุ่งเตรียมเด็กให้มีความพร้อมในการ
เรียนต่อระดับประถมศึกษา

ระดับมัธยมศึกษาแบ่งเป็นมัธยมศึกษาตอนต้น 3 ปี และมัธยมศึกษาตอนปลายอีก 3 ปี
ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ได้แบ่งการเรียนออกเป็น 2 สายคือ สาย
สามัญ และสายอาชีพ

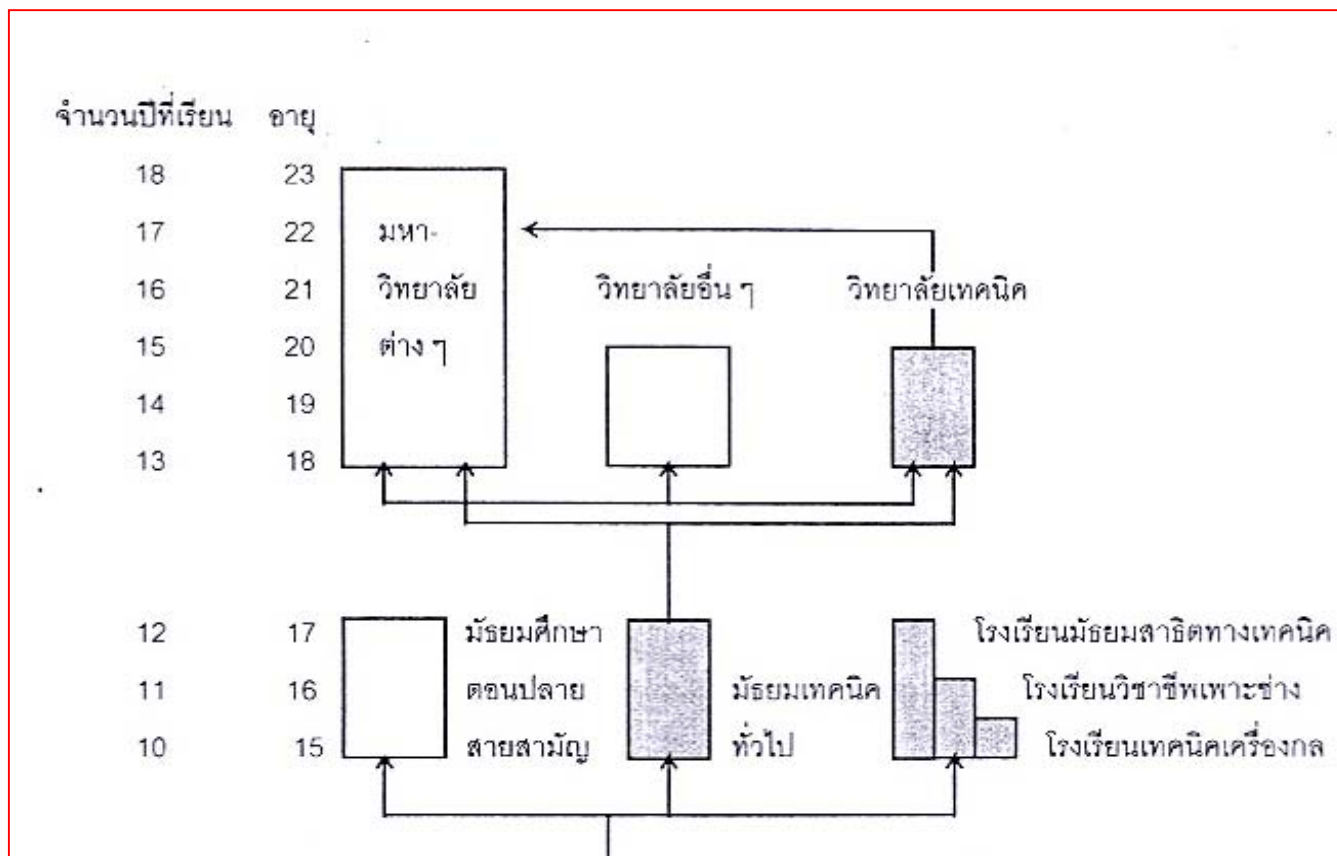
ระดับอุดมศึกษา เป็นการเรียนต่อจากระดับมัธยมศึกษาซึ่งอาจจัดเป็นหลายรูปแบบ
เช่น มหาวิทยาลัย วิทยาลัยครู วิทยาลัยอาชีวศึกษา

ระดับมหาวิทยาลัยโดยทั่วไปใช้เวลาเรียน 4 ปี มหาวิทยาลัยและ

วิทยาลัยส่วนใหญ่เป็นของเอกชน การจัดการศึกษาในระดับวิทยาลัย

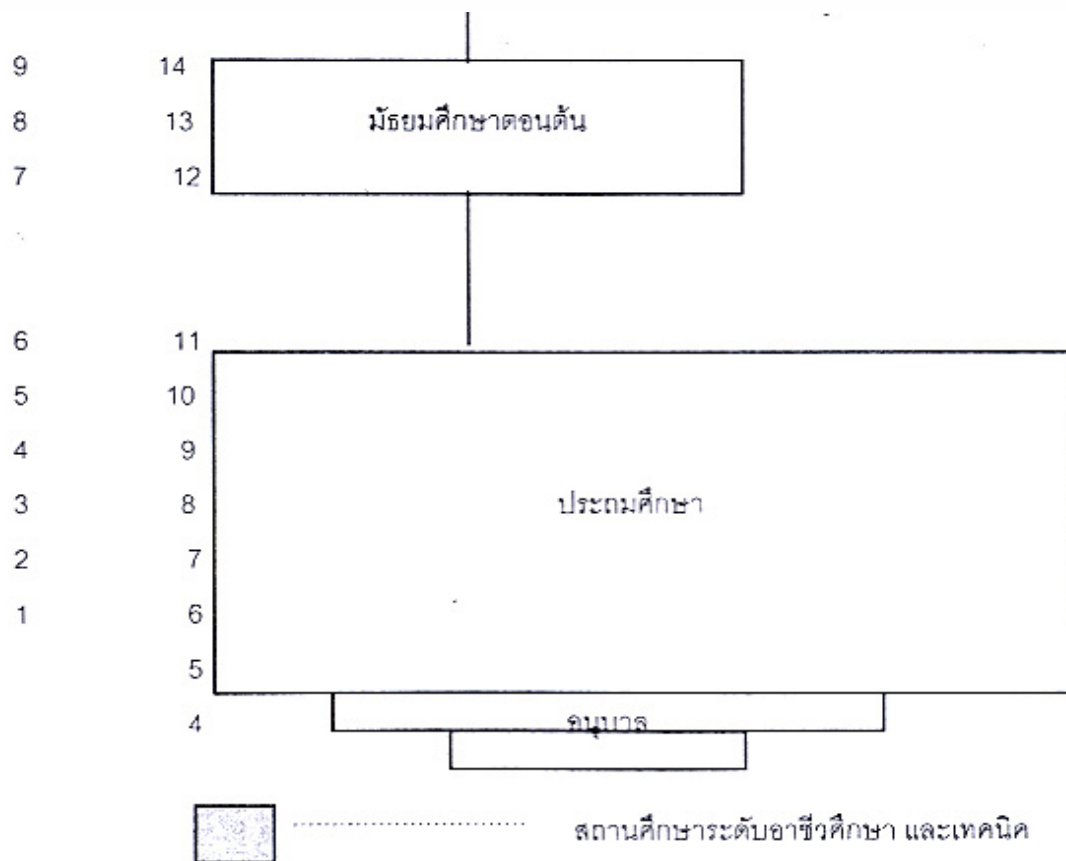

ระบบการศึกษาของสาธารณรัฐเกาหลี

ระบบการศึกษาของสาธารณรัฐเกาหลี (ต่อ)

การจัดการศึกษาในระบบโรงเรียน

การศึกษาเพื่ออาชีพระดับอาชีวศึกษาและเทคนิคของเกาหลี จะเริ่มในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายเป็นต้นไป หลักสูตรและการเรียนการสอนมีหลายลักษณะ และมีสถานศึกษาหลายประเภทเปิดสอนทั้งในระดับช่างฝีมือและช่างเทคนิค

หลักสูตร

หลักสูตรที่เปิดสอนในสถานศึกษาแต่ละประเภทจะสรุปได้ ดังนี้

โรงเรียนมัธยมศึกษาและเทคนิค(Technical and Vocational High Schools)

การศึกษาวิชาชีพในโรงเรียนมัธยมศึกษาอาชีวศึกษาและเทคนิคขยายตัวเร็วมาก เริ่มตั้งแต่ปี พ.ศ.2513 เป็นต้นมา จนอาจกล่าวได้ว่าถึงจุดอิ่มตัวแล้วในปัจจุบัน การเรียนการสอนจะเน้นทางด้านการนำเทคโนโลยีมาใช้

วิชาที่เปิดสอนได้แก่ เครื่องกล ไฟฟ้า ช่างก่อสร้าง วิศวกรรมเคมี ฯลฯ เป็นต้น หลักสูตรและการเรียนการสอนเน้นภาคปฏิบัติมาก สัดส่วนการเรียน ภาคทฤษฎีต่อภาคปฏิบัติเป็น 30:70 จำนวนหน่วยกิตที่ต้องเรียนทั้งสิ้น คือ 204 หน่วยกิตผู้สำเร็จการศึกษาจากโรงเรียนมัธยมศึกษาและเทคนิค จะได้รับการพิจารณาเป็นพิเศษให้ได้ศึกษาต่อในระดับสูง

โรงเรียนมัธยมสาธิตทางเทคนิค (Demonstration Technical High Schools)

หลักสูตรที่เปิดสอนได้แก่ งานเหล็ก งานประปา งานเชื่อมโลหะ งานไฟฟ้าสถาปัตยกรรม วิศวกรรมโยธา และการก่อสร้าง โรงเรียนประเภทนี้ผลิตแรงงานออกมาประมาณปีละ 2,000 คน ผู้ที่เรียนดีจะได้รับคัดเลือกให้มีฝึกวิชาเฉพาะอีก 6 เดือน เพื่อไปเป็นหัวหน้างาน การผลิตแรงงานในโรงงานประเภทนี้ รัฐบาลได้รับความร่วมมือจากบริษัทผู้ว่าจ้างแรงงานในการออกค่าใช้จ่ายการเรียนภาคปฏิบัติให้แก่ผู้เรียนด้วย

การจัดการศึกษานอกระบบโรงเรียน

หลักสูตรของการศึกษาภาคค่ำประกอบไปด้วย การเรียนวิชาชีพ ภาคทฤษฎีร้อยละ 60 ภาคปฏิบัติร้อยละ 40 นักเรียนนักศึกษาปีที่ 1 และปีที่ 2 จะมีโปรแกรมการเรียนในโรงฝึกงาน (work shop) เป็นส่วนใหญ่โรงเรียนประเภทนี้ได้รับการสนับสนุนทางการเงินจากโรงงานอุตสาหกรรมหลายแห่ง เพราะตระหนักว่าโรงเรียนผลิตแรงงานออกมาสนองความต้องการโดยตรงของโรงงาน จึงทำให้รัฐทุนค่าใช้จ่ายลงได้เป็นจำนวนไม่น้อย

การศึกษาระดับอนุบาลและประถมศึกษา

ระดับก่อนอนุบาล รับเด็กอายุ 3-4 ขวบ ต้องเสียค่าบำรุงเอง

- ระดับอนุบาล รับเด็กอายุ 5 ขวบ เป็นการศึกษาภาคบังคับไม่ต้องเสียค่าเล่าเรียน
ระดับประถมศึกษา มี 6 ชั้นเรียน รับเด็กอายุ 6-12 ขวบ เป็นการศึกษาภาคบังคับ
ไม่ต้องเสียค่าเล่าเรียน
- ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น มี 3 ชั้นเรียน 7-9 รับเด็กอายุ 13-15 ขวบ เป็น
การศึกษาบังคับต้องเสียค่าเล่าเรียน
- ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย มี 3 ชั้นเรียน (10-12) รับเด็กอายุ 16-18 ปี ไม่ใช่
การศึกษาบังคับ ต้องเสียค่าเล่าเรียน
- ระดับอุดมศึกษา รับนักเรียนที่จบระดับมัธยมศึกษาตอนปลายเข้าศึกษาต่ออีก 4
ปี ผู้ที่สำเร็จแล้วจะได้รับปริญญาตรี ปริญญาโทหรือเอกต่อไป

การศึกษา

ของประเทศไทยอังกฤษ

โอกาสทางการศึกษา

ประเทศอังกฤษล้าหลังรัฐทาง Lugeran และ Calvenist ทางด้านการเปิดโอกาสทางการศึกษาสำหรับประชาชนอย่างมาก ในระยะปลายศตวรรษที่ 18 ก่อนที่กระบวนการ โรงเรียนหมุนเวียนหรือระบบพีเลียจจะเริ่มมีขึ้นประมาณปี 1800 มีประชาชนเพียงประมาณ 1 ใน 20 และ 1 ใน 25 ได้รับการศึกษาในปี 1820 โรงเรียนหมุนเวียนนี้ทำให้อัตราเพิ่มขึ้นเป็น 1 ใน 14 ในขณะเดียวกันชาวปรัสเซียนั้นเข้าเรียนในโรงเรียนเกือบจะร้อยละ 100 และรัฐอื่นๆ ของเยอรมันก็มีผลว่าดีเช่นกันหรือเกือบเท่านั้น ขณะนั้นการเพิ่มจำนวนสมาชิกพรรค Whig อย่างรวดเร็ว แสดงให้เห็นว่าคนอังกฤษเริ่มที่จะเรียกร้อง โอกาสที่ดีขึ้น ความต้องการ โอกาสทางการศึกษาเพิ่มขึ้นมีมากกว่าบริการทางการศึกษาที่มีอยู่ และเงินทุนอุดหนุนของรัฐบาลตามกำหนดในปี 1833 นั้น มีจำนวนน้อยเกินกว่าจะทำให้เกิดการศึกษามวลชนได้

การศึกษาของประเทศอังกฤษในปัจจุบัน

การศึกษาของประเทศอังกฤษ มีจุดมุ่งหมายที่จะพัฒนาความสามารถของบุคคลให้ถึงขีดสุด เพื่อประโยชน์ของสังคมส่วนรวม การศึกษาภาคบังคับอยู่ในช่วงอายุ 5-16 ปี อย่างไรก็ตาม ก็มีผู้เข้าศึกษา ก่อนและหลังเกณฑ์บังคับนั้น การศึกษาระดับสูงซึ่งมีทั้งมหาวิทยาลัย โปลีเทคนิค และวิทยาลัยการศึกษาต่อเนื่อง นั้นมีลักษณะยืดหยุ่นเพื่อให้โอกาสทางวิชาการและการศึกษาอาชีพ และการศึกษาต่อเนื่องตลอดชีวิต

รัฐบาลกลางเป็นผู้ให้งบประมาณแก่องค์กรท้องถิ่นเพื่อใช้ในการศึกษา ความรับผิดชอบทางการศึกษานี้อยู่ในมือของ
กระทรวงศึกษาธิการ เวลส์ สก๊อตแลนด์ และไอร์แลนด์เหนือ รัฐมนตรี
ประจำเวลส์ สก๊อตแลนด์ และไอร์แลนด์เหนือ ต่างก็มีความรับผิดชอบ
เต็มที่ในเขตของตน เว้นแต่ว่าของเวลส์และไอร์แลนด์เหนือ จะได้รับการ
ปรึกษาในเรื่องการศึกษามหาวิทยาลัย (แต่ไม่อยู่ในความรับผิดชอบ)

การบริหารโรงเรียนของรัฐและการศึกษาต่อเนื่องมีลักษณะแบบกระจายอำนาจแบ่งความรับผิดชอบระหว่างกระทรวงต่างๆ ในรัฐบาลกลาง ได้แก่ Department of Education and Science, the Welsh Office, the Scottish Education Department และ the Department of Education for Northern Ireland องค์การบริหารส่วนท้องถิ่น (L.E.A.) ซึ่งใช้ระบบแบ่งเขตตามประเภท metropolitan, non-metropolitan เริ่มตั้งแต่ปี 1974 และองค์การอาสาสมัครต่างๆ หน่วยงานเหล่านี้ประสานงานกันโดยการปรึกษาหารือและการให้ความร่วมมือซึ่งกันและกัน

L.E.A. รับผิดชอบการจัดการจัดการการศึกษาทั้งในระดับ โรงเรียน
และการศึกษาระดับสูง เว้นแต่มหาวิทยาลัย และให้ทุนแก่นักเรียน
เพื่อศึกษาต่อในระดับสูงรวมทั้งในมหาวิทยาลัยด้วย ตลอดจนการ
บรรจุบุคลากร การดูแลรักษาและเปิดอาคารเรียน อุปกรณ์การศึกษา
และการวางนโยบาย

ข้อสังเกต คือ มหาวิทยาลัยจะปกครองตนเอง มีกฎบัตร และ
ข้อบังคับของมหาวิทยาลัยโดยเฉพาะ แต่รัฐบาลให้ความช่วยเหลือใน
ด้านการเงินโดยผ่านทาง University Grants Committee

ระบบโรงเรียน

โรงเรียนในอังกฤษและเวลส์แบ่งออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ๆ คือ maintained school และ non-maintained school ประเภทแรกเป็นโรงเรียนในระบบการศึกษาของอังกฤษและเวลส์ ซึ่งโดยมากจัดโดยองค์การอาสาสมัครของศาสนิกายต่างๆ แบ่งออกเป็น county school ซึ่งจัดและดำเนินการโดย L.E.A. และ voluntary school ซึ่งจัดโดยองค์การอาสาสมัคร โรงเรียนทั้ง 2 แบบนี้ จะไม่เก็บค่าเล่าเรียน ค่าหนังสือหรืออุปกรณ์ ส่วนในสก๊อตแลนด์ไม่มีการแบ่งโรงเรียนออกเป็น 2 ประเภทดังกล่าว แต่รวมเรียกว่า “public school” สำหรับโรงเรียนประเภทที่ 2 คือ

คนที่ได้รับ Grade 1 เทียบเท่ากับ grade C หรือดีกว่านั้นใน GCE O-level และเป็นมาตรฐานขั้นต่ำสำหรับมหาวิทยาลัยหรือสถาบันการศึกษา ระดับสูงอื่นๆ ทั้ง CSE และ GCE Ordinary นี้เป็นการสอบระดับ “O”level ซึ่งจะต้องสอบเมื่ออายุ 16 ปี ส่วน GCE Advanced หรือ “A” level โดยปกติสอบเมื่อเรียนต่อไปอีก 2 ปี CSE ดำเนินการโดย คณะกรรมการอิสระ 8 แห่ง ซึ่งส่วนมากเกี่ยวข้องกับมหาวิทยาลัย

อุดมศึกษา มีหลายประเภททั้งมหาวิทยาลัย สถาบัน โปลีเทคนิค
วิทยาลัยการศึกษา (ฝึกหัดครู) ฯลฯ นักเรียนอายุ 18 ปี มากกว่าร้อยละ 12
จะเข้าศึกษาต่อในการศึกษาระดับสูง นักเรียนสามารถเรียนได้ทั้งแบบ
นักเรียนภาคปกติ (full-time) แบบประสม (sand-wich) หรือภาคพิเศษ
(part-time)

มหาวิทยาลัยในอังกฤษรวมทั้งมหาวิทยาลัยเปิด (มหาวิทยาลัยเปิด
เริ่มปี 1969) มี 45 แห่ง เวลส์มีมหาวิทยาลัย (university college) 5 แห่ง
สก๊อตแลนด์มีมหาวิทยาลัย 8 แห่ง และไอร์แลนด์เหนือมีมหาวิทยาลัย 2
แห่ง นอกจากมหาวิทยาลัยเก่าแก่ตั้งในศตวรรษที่ 12-13 คือ Oxford และ

Cambridge ในอังกฤษ และ St. Andrews, Glasgow, Aberdeen และ Edinburgh ซึ่งตั้งในศตวรรษที่ 15-16 ในสก๊อตแลนด์แล้ว มหาวิทยาลัยทั้งหมดเพิ่งตั้งขึ้นในศตวรรษที่ 19 การเข้าเรียนในมหาวิทยาลัยจะต้องสอบเข้าหรือคัดเลือก ผู้สมัครเข้าเรียนส่วนใหญ่สมัคร โดยทาง University Central Council on Admissions นักเรียนเฉพาะที่จะเข้า Open University และนักเรียนอังกฤษที่สมัครเข้ามหาวิทยาลัย Glasgow, Aberdeen และ Strathclyde ในสก๊อตแลนด์จึงจะสมัครต่อมหาวิทยาลัยโดยตรง

ประเทศญี่ปุ่น

◆ นโยบายการศึกษา

ระบบการศึกษา การจัดการศึกษาในประเทศญี่ปุ่นนับว่ามีความก้าวหน้ามากที่สุดประเทศหนึ่งในเอเชีย และมีความทัดเทียมกับประเทศพัฒนาแล้วในส่วนอื่นๆ ของโลก แผนการศึกษาชาติของประเทศญี่ปุ่นได้กำหนดระบบการศึกษาไว้เป็นลักษณะ 6:3:3 คือ ระดับประถมศึกษา 6 ปี ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น 3 ปี และระดับมัธยมศึกษาตอนปลายอีก 3 ปี ก่อนที่จะถึงระดับอุดมศึกษา

◆ นโยบายการศึกษา (ต่อ 1)

ส่วนการศึกษาภาคบังคับนั้นกำหนดไว้ 9 ปี ในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาตอนต้น ซึ่งเป็นช่วงอายุระหว่าง 6 – 15 ปี เพื่อให้เยาวชนในวัยเรียนทุกคนได้รับการศึกษาภาคบังคับรัฐได้จัดการศึกษาพิเศษสำหรับเด็กพิการที่ไม่สามารถเข้าศึกษาในโรงเรียนปกติได้ ทำให้การจัดการศึกษาภาคบังคับจนถึงระดับมัธยมศึกษาตอนต้นเป็นไปอย่างทั่วถึง หลังจากการศึกษาภาคบังคับแล้ว นักศึกษาส่วนใหญ่จะศึกษาต่อในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายอีกเป็นเวลา 3 ปี สำหรับในระดับอุดมศึกษานั้นจะใช้เวลาอย่างน้อย 4 ปี หลังจากระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

◆ นโยบายการศึกษา (ต่อ 2)

การจัดการศึกษา กระทรวงศึกษา วิทยาศาสตร์ และวัฒนธรรม เป็นหน่วยงานกลางของรัฐที่รับผิดชอบในการกำหนดนโยบายส่งเสริม และเผยแพร่การศึกษาทุกระดับของประเทศ นอกจากนี้ยังมี คณะกรรมการการศึกษาของเขตและเทศบาล ทำหน้าที่ในการจัดการศึกษาสำหรับประชากรในพื้นที่ที่รับผิดชอบ ปัจจุบันประเทศไทยมีการแบ่งเขตการปกครองและเขตการศึกษาออกเป็น 47 เขตมีเทศบาลอยู่ ประมาณ 3,254 แห่ง

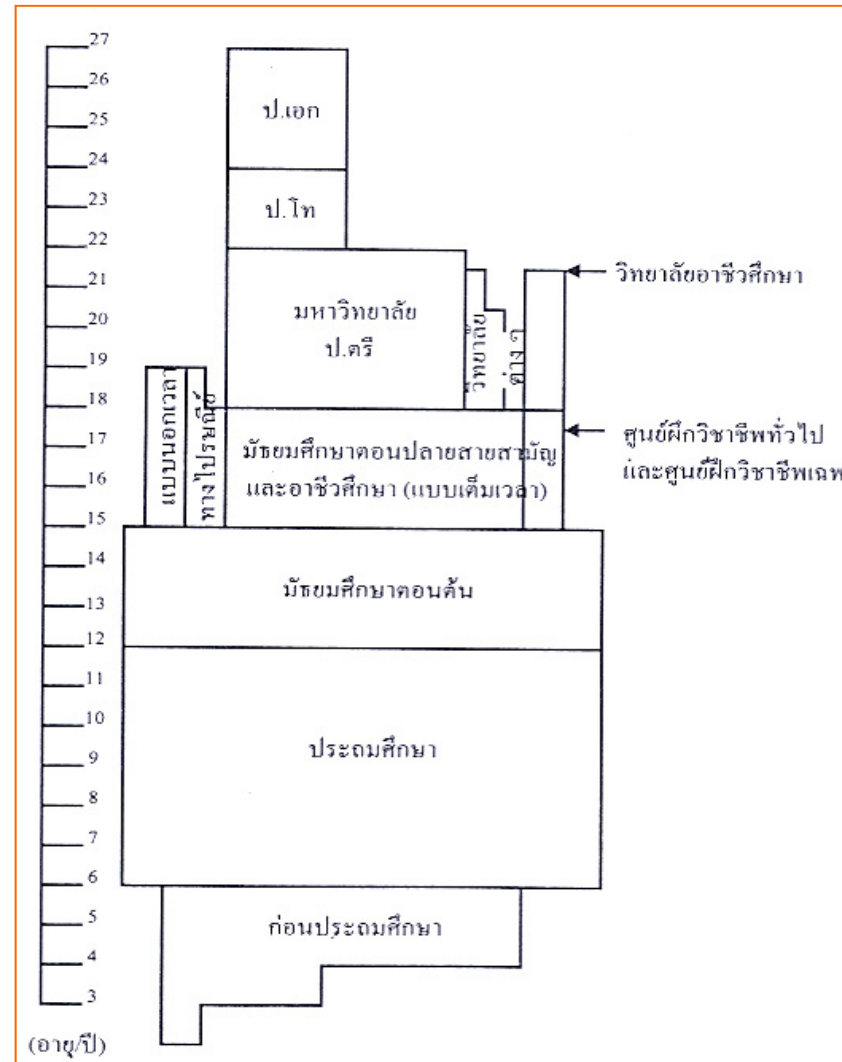

◆ นโยบายการศึกษา (ต่อ 3)

หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลายแบ่งเป็นสายสามัญและสายอาชีพ สายสามัญประกอบด้วยวิชาพื้นฐานต่างๆ เช่น ภาษาญี่ปุ่น วิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ สำหรับสายอาชีพนั้นจะเรียนวิชาพื้นฐานเช่นเดียวกับสายสามัญแต่ในส่วนที่น้อยกว่า และต้องศึกษาสาขาวิชาชีพ เช่น ชุรกิจ เกษตร ประมง อุตสาหกรรม พยาบาล ดนตรี ศิลปะ วิทยาศาสตร์ และคณิตศาสตร์สายอาชีพ เป็นต้น

แผนภูมিরะบบการศึกษาของประเทศญี่ปุ่น

การจัดการศึกษาในระบบโรงเรียน (ประเทศญี่ปุ่น)

การศึกษาในระบบโรงเรียนระดับอาชีวศึกษา จัดการเรียนการสอนแบบเต็มเวลา ในโรงเรียนมัธยมอาชีวศึกษาซึ่งจะใช้เวลาเรียนโดยทั่วไปอีก 3 ปี ต่อจากการศึกษาภาคบังคับ นอกจากนี้ยังจัดในศูนย์ฝึกอบรบวิชาชีพทั่วไป เพื่อผลิตแรงงานระดับกึ่งฝีมือและศูนย์ฝึกวิชาชีพเฉพาะเพื่อผลิตแรงงานระดับช่างฝีมือ

การศึกษาเพื่ออาชีพระดับกลาง จัดขึ้นในวิทยาลัยอาชีวศึกษา โดยจะรับนักศึกษาจากผู้สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมศึกษาอาชีวศึกษาเข้าเรียนต่ออีก 2 ปี เมื่อสำเร็จแล้วจะสามารถออกไปทำงานเป็นช่างเทคนิค

หลักสูตร

หลักสูตรซึ่งเปิดสอนในสถานศึกษาประเภทต่างๆ ของ
ประเทศญี่ปุ่นเป็นดังนี้

โรงเรียนมัธยมอาชีวศึกษา

เปิดสอนสาขาวิชา อุตสาหกรรม เกษตรกรรม ธุรกิจ การประมง การ
พยาบาล คณิตรี จิตรกรรม และพลศึกษา จากสถิติปี 2522 มีการเปิดสาขาวิชาให้
เลือกเรียน 8,462 สาขาวิชาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ในจำนวนนี้เป็น
สาขาวิชาชีพถึง 3,967 สาขาวิชา และจากจำนวนผู้เรียนต่อในระดับมัธยมปลาย
ทั้งหมด 4 ล้าน 4 แสนคนนั้น เป็นนักเรียนที่สมัครเข้าเรียนอาชีวศึกษาถึง 1
ล้าน 4 แสนคน

โรงเรียนมัธยมอาชีวศึกษา (ต่อ1)

นอกจากโรงเรียนมัธยมอาชีวศึกษา จะจัดการเรียนการสอนด้านวิชาชีพเป็นหลักอยู่แล้ว ประเทศญี่ปุ่นยังมีศูนย์ฝึกวิชาชีพและวิทยาลัยอาชีวศึกษาคำเนินการผลิตแรงงานระดับต่างๆ เพื่อสนองตอบต่อความต้องการของผู้เรียนและของชาติอีกหลายแห่ง คือ

❶ ศูนย์ฝึกวิชาชีพทั่วไป (General Vocational Training Centers) จัดการฝึกวิชาชีพเพื่อผลิตแรงงานระดับกึ่งฝีมือ (semi-skilled workers) โดยรับผู้สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ใช้เวลาเรียนต่ออีกประมาณ 1 ปี ส่วนผู้ที่สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายนั้น ใช้เวลาเรียนต่ออีกเพียง 6 เดือน

โรงเรียนมัธยมศึกษา (ต่อ2)

๒ ศูนย์ฝึกวิชาชีพเฉพาะ (Vocational Training Centers) จัดการฝึกอาชีพเพื่อผลิตแรงงานระดับฝีมือ (skilled workers) รับผู้สำเร็จการศึกษาจากมัธยมศึกษาตอนต้นเข้าเรียนต่ออีก 2 ปี ส่วนผู้สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมปลายแล้ว จะเรียนต่ออีก 1 ปี

๓ วิทยาลัยอาชีวศึกษา (College of Vocation Training) จัดการเรียนการสอนเพื่อผลิตช่างเทคนิค โดยรับจากผู้สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ใช้เวลาเรียนต่ออีก 2 ปี

ในปี พ.ศ.2521 มีสถานศึกษาระดับอาชีวศึกษาและเทคนิคของรัฐ จำนวน 415 แห่ง มีนักเรียนจำนวนประมาณ 2 แสน 4 หมื่นคน

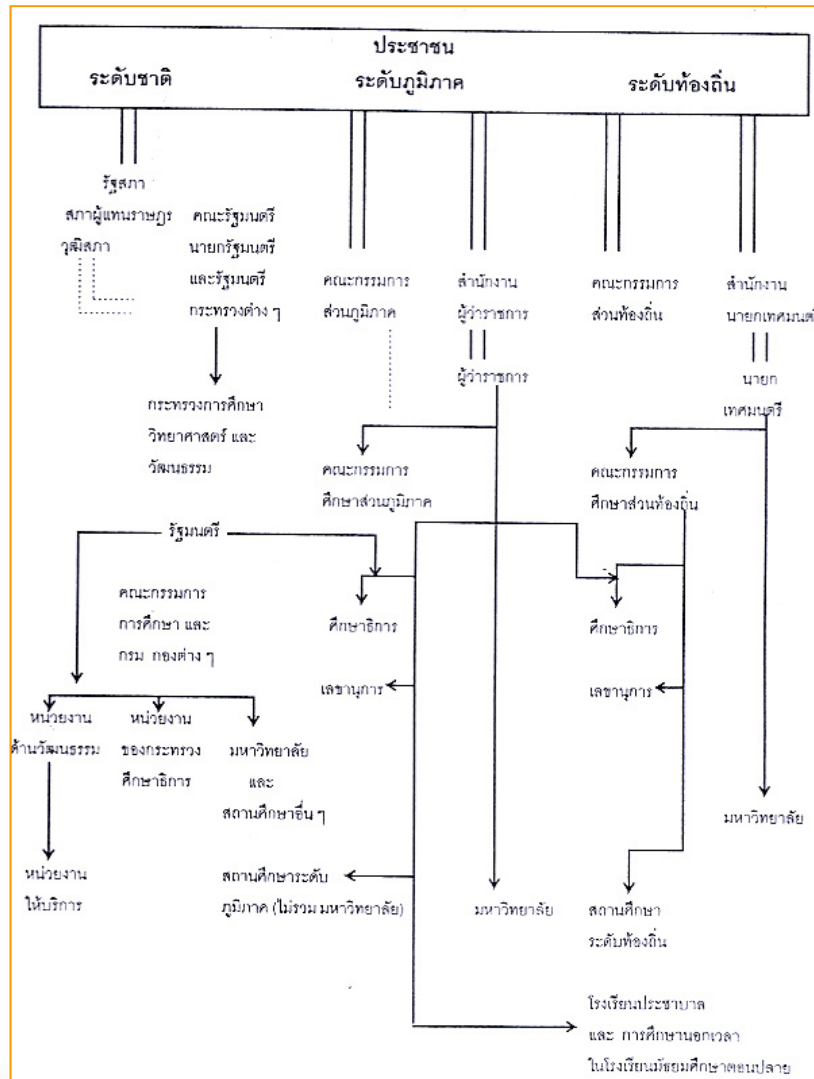

การบริหารการศึกษา

การบริหารโรงเรียนมัธยมอาชีวศึกษาของประเทศญี่ปุ่น แบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ ส่วนกลางอยู่ในความรับผิดชอบของการอาชีวศึกษา กรรมการประถมศึกษาและมัธยมศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ นอกจากนี้ยังมีคณะกรรมการอีก 2 ชุด คือ คณะกรรมการว่าด้วยการศึกษาวิทยาศาสตร์ และการอาชีวศึกษาชุดหนึ่งร่วมรับผิดชอบในการบริหารด้วย คณะกรรมการ 2 ชุดดังกล่าว มีหน้าที่จัดทำตรวจสอบและปรับปรุงเนื้อหาสาระของหลักสูตรการอาชีวศึกษา เพื่อจะทำให้การศึกษาด้านอาชีพมีประสิทธิภาพสูง ส่วนการบริหารโรงเรียนในระดับท้องถิ่นจะมีศึกษาธิการจังหวัด(Prefectures Governors)เป็นผู้รับผิดชอบ

ระบบบริหารการศึกษา ของประเทศไทย

เลือกตั้ง	⇒	กำหนดตัวบุคคล	⇒
เห็นชอบ	→	อนุมัติ	→
แต่งตั้ง	→		

การพัฒนาการอาชีวศึกษา

ในระหว่างสงครามโลกครั้งที่ 2 ในปี พ.ศ.2488 โรงเรียนอาชีวศึกษาได้เกิดขึ้น เพื่อผลิตนักศึกษาทางช่างให้ไปซ่อมแซมความเสียหายที่เกิดขึ้นระหว่างสงคราม โรงเรียนอาชีวศึกษาที่เปิดในขณะนั้นมี 360 แห่ง และมีนักศึกษา 95,000 คน ทั่วทั้งประเทศ ในระบบโรงเรียนอุตสาหกรรมในสมัยนั้น ได้แบ่ง การเรียนในระดับอาชีวศึกษาออกเป็น 5 ปี คือ รับเด็กที่จบประถมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งเป็นการศึกษาภาคบังคับมาเรียนอีก 5 ปี

ต่อมาในปี พ.ศ.2490 ก็ได้มีการเปลี่ยนแปลงการศึกษาใหม่ โดยรับเด็กที่จบมัธยมศึกษาตอนต้น ซึ่งเป็นการศึกษาภาคบังคับขณะนั้นขึ้นมาเรียนอีก 3 ปี

แผนพัฒนาด้านอาชีวศึกษา

1. เพิ่มเครื่องมือและอุปกรณ์ช่วยการศึกษาด้านอาชีวศึกษาให้มากขึ้น (เช่น อาคาร, โรงฝึกงาน, เครื่องจักร, เครื่องมือ)
2. พยายามเชื่อมโยงการฝึกงานทั้งระดับ ม.ศ.ต้น ให้สอดคล้องกับม.ศ.ปลาย
3. ให้มีการแนะแนวทางด้านอาชีพ ให้แก่ น.ศ. ที่จบม.ศ.ต้น เพื่อเข้าศึกษาในระดับอาชีวศึกษา
4. การเพิ่มเครื่องมือเครื่องไม้ สำหรับการศึกษให้สอดคล้องกับการพัฒนาของอุตสาหกรรมและความต้องการของท้องถิ่น
5. ให้ทำการขยายและค้นคว้าเพิ่มเติม และปรับปรุงคุณภาพของครูทางด้านอาชีวศึกษา

ประเทศสหรัฐอเมริกา

สภาพทางภูมิศาสตร์

ทวีปอเมริกาเป็นทวีปใหม่ที่ค้นพบโดย คริสโตเฟอร์ โคลัมบัส ซึ่งเป็นชาวอิตาลี โคลัมบัส ได้เดินทางเพื่อแสวงหาแผ่นดินใหม่ โดยออกเดินทางจากเมืองปาโลส ประเทศสเปน เมื่อวันที่ 3 สิงหาคม ค.ศ.1492 และเมื่อวันที่ 12 ตุลาคม ค.ศ.1492 โคลัมบัสได้พบแผ่นดินใหม่เป็นเกาะและได้ตั้งชื่อเกาะนั้นว่า ซาน ซันวาตอร์ คือ หมู่เกาะซึ่งอยู่ใกล้กับอเมริกาเหนือในปัจจุบัน หลังจากที่โคลัมบัสได้พัฒนาดินแดนดังกล่าว ต่อมาอีกประมาณ 100 ปี ชาวยุโรปได้อพยพเข้าไปตั้งถิ่นฐานในอเมริกาเหนือมากมายดินแดนที่อพยพเข้าไปคือ รัฐเวอร์จิเนีย และรัฐแมสซาชูเซตส์ มีการวางระเบียบกฎหมายชุมชนเป็นหลักฐานมั่นคง ชาวยุโรปที่อพยพเข้าไปในอเมริกา มีทั้ง นักบวช พ่อค้า นักศาสนา ช่าง เป็นต้น

ประวัติการศึกษาโดยย่อ

การศึกษาของสหรัฐมีรากฐานมาจาก การศึกษาของประเทศทางยุโรป ชาวยุโรป ที่อพยพอยู่ในอเมริกาได้นำเอาประเพณี ระบบการปกครอง ตลอดจนความเจริญทางด้านต่างๆ มาใช้ โดยวางรากฐานทางฝั่งแอตแลนติกก่อน

ฉะนั้นการศึกษาของอเมริกาจึงมีความเจริญในเขตนี้ก่อน ตามประวัติการศึกษาแบ่งได้เป็น 3 ระยะคือ

ระยะที่ 1

การศึกษาสมัยเมื่อยังเป็นเมืองขึ้นของอังกฤษ (ค.ศ. 1600-1770) การศึกษาเป็นหน้าที่ของรัฐ ในปี ค.ศ.1642 มีกฎหมายให้ตั้งโรงเรียนสอนให้เด็กอ่าน เขียน เรียนศาสนา โดยท้องถิ่นเป็นผู้เก็บภาษา เพื่อนำมาช่วยเหลือ นับเป็นครั้งแรกที่ท้องถิ่นรับผิดชอบการศึกษา ต่อมาได้มีการใช้หนังสือในระดับประถมศึกษาเป็นครั้งแรกด้วยพยัญชนะ พยางค์ง่ายๆ ถ้อยคำและเรื่องราวเกี่ยวกับศาสนา ศิลธรรมการศึกษามักเป็นการฝึกทางพุทธศึกษา และจริยศึกษา

ระยะที่ 2

การศึกษาสำหรับประชาชนทั่วไป (ค.ศ. 1770-1870)
หลังจากที่อเมริกาทำการปฏิบัติตนเองหลุดพ้นจากอังกฤษแล้ว ได้หันมาสนับสนุนการศึกษามากขึ้น โดยการเก็บภาษีเอาเงินมาบำรุงการศึกษา มีการเคลื่อนไหวเพื่อให้การศึกษาพ้นจากการควบคุมขององค์การทางศาสนา มีกฎหมายบังคับให้เด็กทุกคนต้องไปโรงเรียน เริ่มมีสภาพการศึกษาประจำรัฐขึ้น ระยะเวลาที่โรงเรียนประถมศึกษาเป็นของประชาชน โรงเรียนมัธยมศึกษาส่วนมากเป็นของเอกชนและองค์การศาสนาอยู่ ได้มีการให้การศึกษาจนถึงระดับอุดมศึกษาแก่คนทั่วไป แต่ยังไม่ได้รับผลสำเร็จเท่าที่ควร

ระยะที่ 3

เกือบศตวรรษหนึ่งของการศึกษาในระบบประชาธิปไตย (ค.ศ.1870-1960) มีกฎหมายบังคับให้การศึกษาภาคบังคับแก่เด็กทุกคนต้องเรียนหนังสือถึงอายุ 16 ปี รัฐเป็นผู้ควบคุมจัดการฝึกหัดครูหลักสูตร ตลอดจนกำหนดแบบเรียนต่างๆ ระยะนี้มีกฎหมายต่างๆ มากมาย ที่ช่วยเหลือการศึกษา เช่น Morrill Act

ในทุกๆ รัฐ ประชาชนจะได้รับการศึกษาที่รัฐจัดให้ โดยประชาชนไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายแต่อย่างใดจนถึงชั้นสิบสอง เกือบทุกรัฐ บังคับให้เด็กไปโรงเรียนสม่ำเสมอจนอายุครบเกณฑ์ที่กำหนด (ระหว่าง 16 ถึง 18 ปี) เด็กที่ไปโรงเรียนรัฐบาล หรือโรงเรียนราษฎร์ ที่รับรองวิทยฐานะ ต้องปฏิบัติตามนี้

การอาชีวศึกษาของประเทศสหรัฐอเมริกา แบ่งได้ 5 ประเภท คือ

1. อาชีวการเกษตร
2. การบริการและการจำหน่าย
3. การช่างและการอุตสาหกรรม
4. คหกรรมศาสตร์
5. ผู้ช่วยทางสาธารณสุข

จากกลุ่มหลักวิชาทั้ง 5 กลุ่ม อาจกระจายออกได้นับร้อยอาชีพ พิจารณาส่ง
เกี่ยวข้องดังนี้

1. *อาชีพการเกษตร (Vocational Agriculture Education)* หลักวิชา
ในกลุ่มนี้เพื่อเตรียมเยาวชนให้เป็นเกษตรกร หรือช่วยเกษตรกรให้สามารถ
ปรับปรุงในไร่ของตน เป็นพื้นฐานของผู้ต้องการศึกษาวิชาประเภทนี้ใน
มหาวิทยาลัย

2. *การบริการและการจำหน่าย (Distributive Education)* การเรียน
วิชาประเภทนี้เรียกทฤษฎีครึ่งวัน ปฏิบัติตามห้างร้านครึ่งวัน การจัด
หลักสูตร จะมีความสัมพันธ์กันระหว่างทฤษฎีและปฏิบัติ และวิชาประเภท
นี้จะต้องได้รับความช่วยเหลือจากห้างร้าน หรือ วงการธุรกิจในชนชั้นนั้นๆ
โดยเห็นว่าผู้ที่ผ่านการศึกษาวิชาประเภทนี้

3.การค้าและการอุตสาหกรรม (Trade and Industrial Education)
วิชาการต่างๆ ในกลุ่มการค้าและอุตสาหกรรม แบ่งเป็นงานระดับฝีมือ (Skilled) และชำนาญเฉพาะงาน (Semiskilled) ซึ่งมีจุดมุ่งหมายเกี่ยวกับระบบการผลิต (Production) กรรมวิธี (Process) การประกอบ (Assembly) การบำรุงรักษา (Maintenance) เครื่องจักรในการผลิต อุปกรณ์การผลิต เครื่องใช้ ฯลฯ สำหรับการอุตสาหกรรมด้านช่างกล ช่างไฟฟ้า ช่างยนต์ ช่างโลหะ และยังมีสาขาประเภทช่างเหล่านี้้อีก เช่น ช่างเครื่องทำความเย็น ช่างออกแบบเครื่องจักรกล ช่างอิเล็กทรอนิกส์ ช่างเคมี อุตสาหกรรม ช่างประกอบ ช่างก่อสร้าง เช่น ช่างไม้ ช่างปูน ช่างทาสี ช่างติดกระดาษผนัง เป็นต้น

4.คหกรรมศาสตร์ (Home Economics) วิชาประเภทนี้มักอยู่ในระดับตั้งแต่ชั้นมัธยมศึกษาขึ้นไป วัตถุประสงค์ของวิชาก็เพื่อเตรียมนักเรียนไว้สำหรับการมีครอบครัว หรือเพื่อประกอบอาชีพตัดเย็บเสื้อผ้า เตรียมอาหาร จัดดอกไม้ เป็นต้น

5.ผู้ช่วยทางสาธารณสุข (Practical Nursing) วิชาประเภทนี้มีทั้งโรงเรียนมัธยมและวิทยาลัยเทคนิค มีทั้งนักเรียนธรรมดา และนักศึกษาผู้ใหญ่ แนวการศึกษาเพื่ออาชีพพยาบาลผู้ช่วยนี้ได้รับใบอนุญาตสำหรับการพยาบาล ทันตกรรม ผู้ช่วยแพทย์ในห้องผ่าตัดหรือฟีกอบรมเพิ่มเติม เพื่อเป็นผู้ช่วยด้านสาธารณสุขอื่นๆ

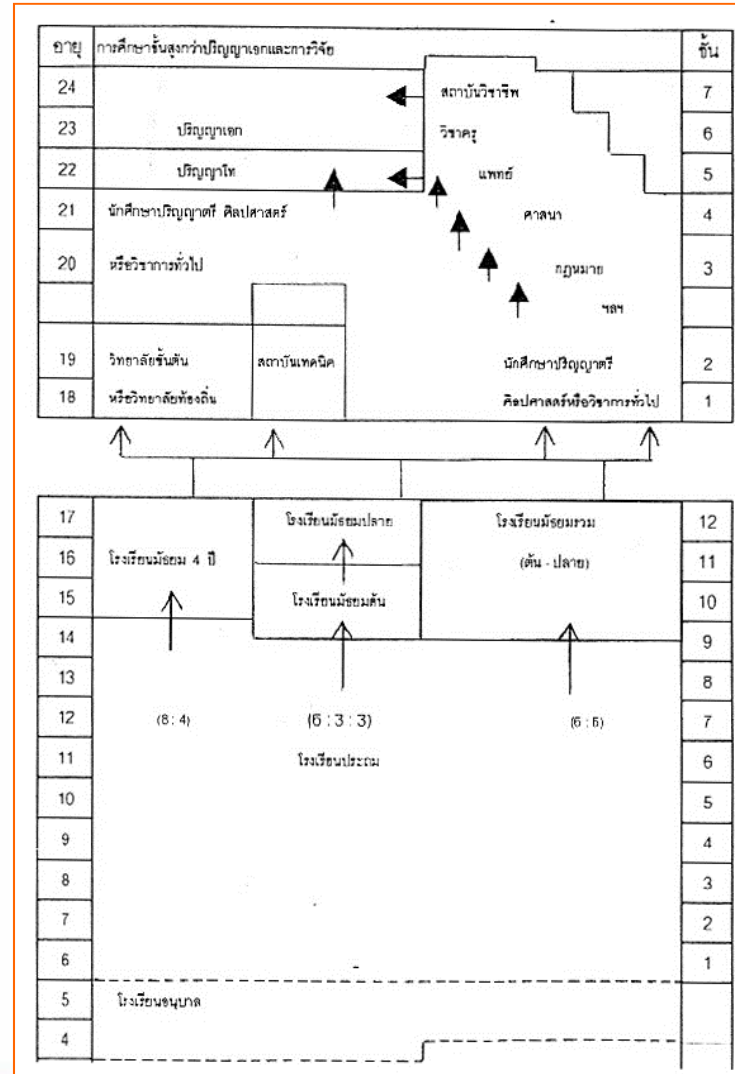

โดยทั่วไปใช้เวลาเรียน 1 ปี แล้วไปฝึกงานตามโรงพยาบาลวิชาชีพกลุ่ม
นี้บางสาขาอาจเรียนสั้น บางสาขาใช้เวลาเรียนถึง 2 ปี

หลักสูตรการอาชีวศึกษาของอเมริกาจะต้องอยู่ใน 5 ประเภท
บางแห่งการเรียนวิชาสามัญและวิชาชีพรวมอยู่ในโรงเรียนเดียวกัน
โรงเรียนส่วนใหญ่มี เกรด 12 อาจเป็น เกรด 13-14 เพื่อสอนระดับ
Technical Education ค่าย

ระบบการศึกษาของสหรัฐอเมริกา

การจัดการเรียนการสอน

1. การศึกษาก่อนประถมศึกษา (Preschool Education)

ระดับนี้เด็กอายุ 3-6 ขวบ จะอยู่ในโรงเรียน ซึ่งมีไว้สำหรับเด็กก่อนวัยเรียนหรือเด็กยากจนเรียน Nursery School เมื่อ 5-6 ขวบ จะเข้าเรียนชั้นอนุบาล เรียน Preschool หรือ Early Child Hood ซึ่งมีทั้งรัฐบาลและเอกชน โรงเรียนนี้จะเน้นความพร้อมของเด็กก่อนเข้าเรียนในชั้นประถม

2. การศึกษาระดับประถมศึกษา (Elementary Education)

ระบบการเรียนอาจเป็นแบบ 1-6 หรือ 1-8 สำหรับความมุ่งหมาย คือ การพัฒนาด้านสติปัญญาและสังคมของเด็ก หลักสูตรนั้นแล้วแต่ท้องถิ่นจะกำหนดขึ้น การเลื่อนชั้นใช้ระบบ Non-graded คือ เลื่อนชั้นโดยอัตโนมัติ ถ้าเด็กสอบตกวิชาไหนก็เรียนซ้ำเฉพาะวิชาที่ตก เฉลี่ยเวลาเรียนปีหนึ่งประมาณ 180 วัน แนวโน้มในการให้การบ้านลดลง เปลี่ยนเป็นส่งเสริมให้ทำการบ้านโดยสมัครใจ

3. การศึกษาระดับมัธยมศึกษา (Secondary School or High School) แผนการศึกษาที่ใช้มีแบบ 6:3:3 แบบ 8:4 และแบบ 6:6 ฉะนั้นแบบ 8:4 จึงมีมัธยมศึกษาเพียง 4 ปี แบบ 6:3:3 มีมัธยมต้น 3 ปี มัธยมปลาย 3 ปี เด็กจะเรียนจนอายุถึง 16 ปี หรือ 18 ปี การเข้าเรียนไม่มีการสอบเข้าและไม่มีการสอบไล่เลื่อนชั้น

จุดมุ่งหมายที่สมาคมการศึกษาแห่งชาติของสหรัฐกำหนดมี 7 ข้อ คือ

1. ให้มีสุขภาพแข็งแรง
2. ให้มีความรู้เบื้องต้นพอจะเรียนต่อชั้นสูงได้
3. เป็นสมาชิกที่ดีของครอบครัว
4. มีความรู้ด้านอาชีพ
5. เป็นพลเมืองดี
6. รู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์
7. เป็นคนดีมีศีลธรรม

การเรียนวิชาชีพในระดับมัธยมศึกษา

ศูนย์ฝึกอาชีพกับโรงเรียนอาชีวศึกษา ของสหรัฐอเมริกา ได้เปิดโอกาสให้นักเรียนเลือกอาชีพแบบเสรี ให้นักเรียนมีความรับผิดชอบเอง จะได้ทำงานหรือไม่ ส่วนศูนย์ฝึกอาชีพนั้นมีวิธีการควบคุมจำนวนผู้เข้าเรียน คือ วิชาใดเต็มจำนวนที่กำหนดก็ต้องรอไปเรียนภาคเรียนต่อไป หรือเลือกเรียนวิชาอื่นที่ว่างอยู่

โรงเรียนมัธยมของสหรัฐส่วนใหญ่จะมีนักเรียนไม่เกิด 2,000 คน แต่ละตำบลการศึกษาที่เกิดขึ้นใหม่ จะมีโรงเรียนมัธยม 4-5 โรงเรียน ประมาณ 10 รัฐ จะมีนักเรียนเลือกเรียนวิชาชีพต่างๆ รวมกันไม่เกินร้อยละ 20 ไปเรียนที่ศูนย์ฝึกรวมกันตั้งแต่ 1,500-1,800 คน เขาจัดให้ไปเรียนที่ศูนย์ฝึกวันละ 3 รอบๆ ละ 400-600 คน โดยใช้รถบัส 15-20 คัน คอยรับส่งไปมาวันละ 3 เที่ยว จะเห็นว่าการประหยัดของสหรัฐนั้น ถ้านำมาจัดในประเทศไทยบ้าง จะไม่ประหยัดเลย ประเทศที่ยากจนต้องลดการใช้รถยนต์ น้ำมันเชื้อเพลิง และค่าซ่อมแซมให้มากที่สุด

ในสหรัฐอเมริกาเองก็ยังมีจำนวนไม่น้อย ที่จัดการอาชีวศึกษาเหมือนประเทศไทย คือเรียนกันเป็นโรงเรียนอาชีวศึกษาประจำจังหวัด นักเรียนคนใดเมื่อต้องการเรียนอาชีพก็ไปลงทะเบียนที่โรงเรียนอาชีวศึกษา แยกออกจากโรงเรียนมัธยม เป็นการประหยัดค่ารถขนส่ง และสร้างเจตคติที่ดีกว่านักเรียนที่ไปเลือกเรียนวิชาชีพ การสร้างคนที่แข็งแกร่งไม่ว่าจะเป็นวิศวกร นายทหาร หรือนายแพทย์ก็ตามจะเรียนแบบวิชาเลือกไม่ได้ ต้องฝึกอบรมโดยการสร้างบรรยากาศของความรับผิดชอบให้ฝังแน่นในสายเลือดจะเกิดความมานะ อดทนและมุ่งมั่นในวิชาชีพของคน

การอาชีวศึกษา

อาชีวศึกษาในสหรัฐอเมริกาได้เจริญก้าวหน้าอย่างรวดเร็ว
ภายหลังสงครามโลกครั้งที่ 1 จำนวนโรงเรียนอาชีวศึกษาได้เพิ่มขึ้น
อีกมากมายนับตั้งแต่สงครามโลกครั้งที่ 2 เป็นต้นมา การสอน
นอกจากวิชาชีพแล้ว ยังสอนวิชาสามัญ เช่นภาษาอังกฤษ และสังคม
ศึกษา เพื่อวางรากฐานการศึกษาให้กว้างขวาง Junior College รับ
นักเรียนจบชั้นมัธยมศึกษาแล้ว เข้าเรียนวิชาชีพเป็นเวลา 2 ปี โดย
ปกติให้นักศึกษามีโอกาสฝึกงานตามโรงเรียนเป็นเวลาหนึ่งภาคเรียน
และเรียนวิชาสามัญควบกันไป

อาชีพชั้นสูงจัดสอนในมหาวิทยาลัยและสถาบันเทคโนโลยี (Institute Technology) สถาบันเทคโนโลยีที่สำคัญอยู่ที่รัฐแมสซาชูเซตส์ แคลิฟอร์เนีย อิลินอย และภาคใต้ การสอนคงมีวิชาสามัญแทรกอยู่ด้วย โดยมุ่งหมายจะให้นักศึกษามีความรู้กว้างขวาง ไม่ใช่เรียนรู้แต่วิชาชีพในวงแคบ วิศวกรรมศาสตร์ก็เช่นเดียวกับเทคโนโลยี มีการสอนอยู่หลายระดับในโรงเรียนมัธยมศึกษา Junior College ชั้นปริญญาตรี ปริญญาโท และปริญญาเอก ปัจจุบันมีสถาบันชั้นอุดมศึกษาในสหรัฐอเมริกากว่า 160 แห่ง ที่ทำการสอนวิชาวิศวกรรมศาสตร์ และเทคโนโลยี

หลักการทั่วไปของอาชีวศึกษา

หลักทั่วไปของอาชีวศึกษา

1. ส่งเสริมการเรียนรู้วิชาสามัญควบคู่กับวิชาชีพ
2. ฝึกหัดทักษะ ความชำนาญทางวิชาชีพ
3. ฝึกอบรมให้ทันการเปลี่ยนแปลง และพัฒนาทางเทคโนโลยี

ใหม่ๆ

หลักการทั่วไปของอาชีวศึกษา

ในแผนภูมิการศึกษา ไม่ได้แยกอาชีวศึกษาไว้ต่างหาก แต่ว่าอาชีวศึกษารวมอยู่ในการศึกษามัธยม สำหรับเด็กวัยรุ่นที่มีอายุในระหว่างที่จะได้รับการศึกษาชั้นมัธยม การศึกษาชั้นมัธยมจัดเป็นการศึกษาแบบรวม หรือมุ่งไปด้วยวิชาการ โดยเฉพาะ เช่น แบบอาชีวะ และแบบการศึกษาวิชาเทคนิคสำหรับการศึกษาในชั้นมัธยมศึกษาแบบรวมนั้น ทางโรงเรียนจะให้เด็กได้เรียนวิชาการ วิชาชีพ และวิชาเฉพาะไปพร้อมๆ กัน โรงเรียนในเมืองใหญ่ๆ มักจะแยกการศึกษาชั้นมัธยมไว้เป็นประเภทๆ คือ แยกโรงเรียนอาชีวะ และโรงเรียนสอนวิชาเทคนิคสอนวิชาทั่วไปที่จำเป็นสำหรับการเข้าเรียนต่อในมหาวิทยาลัยดังนั้นนักเรียนที่เรียนอยู่ในโรงเรียนเหล่านี้ที่เลือกเรียนวิชาดังกล่าว ก็จะมีโอกาสเข้าเรียนวิทยาลัยหรือมหาวิทยาลัยได้

ประเทศออสเตรเลีย

โดยปกติแล้ว เด็กออสเตรเลียจะเริ่มทำงานเมื่ออายุ 15 หรือ 16 ปี หลังจากออกจากโรงเรียนแล้ว ซึ่งเหตุการณ์ปัจจุบันมีการเปลี่ยนแปลงมาก ในวงการอุตสาหกรรม การที่มีเรานำเอาเครื่องจักรประเภทเทคโนโลยีขั้นสูงมาใช้ ทำให้งานประเภทที่ใช้แรงงานเหลือน้อยลง ทั้งนี้ จึงมีการค้นคว้าที่จะต้องมีการฝึกเด็กเพิ่งจบจากโรงเรียนเหล่านี้ให้มีความสามารถพอที่จะออกไปทำงานได้ ในออสเตรเลียนั้นความสัมพันธ์ระหว่างการศึกษากับตลาดแรงงานถือว่ามีความสำคัญมาก

ระบบการศึกษา

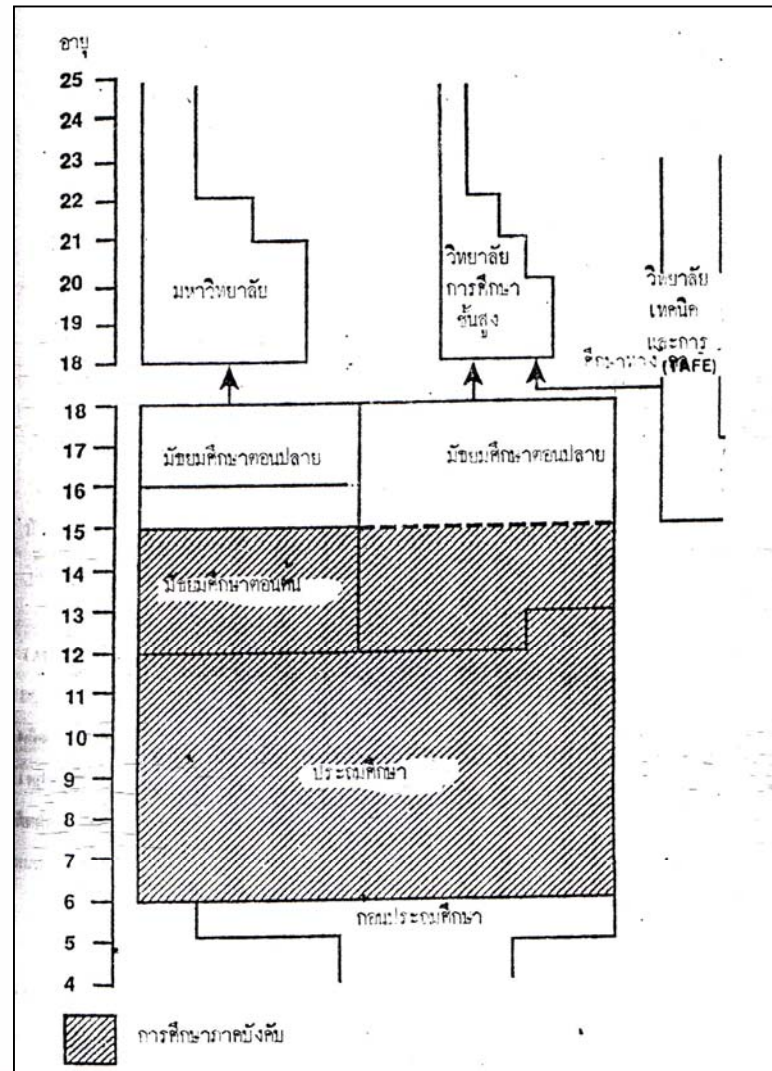
ระบบการศึกษารัฐต่างๆ จะเป็นผู้ออกระบบของตนเองไม่มี
องค์การใดๆ ที่จะดูแลการศึกษาทั้งประเทศ

การศึกษาภาคบังคับเริ่มตั้งแต่เด็กอายุ 6 ถึง 15 ปี เด็กทุกคนจะ
เรียนหนังสืออย่างน้อย 10 ปีในโรงเรียน

โครงสร้างระบบการศึกษาของประเทศออสเตรเลีย

การอาชีวศึกษาและการฝึกวิชาชีพ

การศึกษายาอาชีพประกอบด้วย 3 องค์การหลักคือ

1. การศึกษาทางด้านเทคนิคและชั้นสูง ซึ่งสนับสนุนโดยรัฐ
2. สถาบันการฝึกวิชาชีพ ซึ่งจัดโดยเอกชน
3. กลุ่มอุตสาหกรรม

โดยปกติการฝึกอบรมสายอาชีพจะเป็นในรูปแบบของการที่เด็กเข้าไปเป็นช่างฝึกหัด(Apprenticeship) ซึ่งต้องใช้จ่ายเงินเป็นจำนวนมาก ซึ่งการควบคุมดูแลรับผิดชอบจะขึ้นอยู่กับรัฐต่างๆ ประมาณ 3 ใน 4 ของช่างฝึกหัดทั้งหมดจะอยู่ในอุตสาหกรรมประเภทการผลิต การก่อสร้าง การค้าขายส่งหรือขายปลีก ส่วนหนึ่งของหลักสูตร ก็คือการทำช่างฝึกหัดเหล่านี้ต้องไปเรียนเพิ่มที่ TAFE โดยกำหนดเป็นหนึ่งวันของทุกๆ สัปดาห์หรือสองสัปดาห์ติดต่อกันหลังจากขึ้นอยู่กับข้อกำหนดของแต่ละหลักสูตร

ในบริษัทใหญ่ๆ ทางบริษัทจะจัดให้มีสถานที่สอนช่างฝึกหัดด้วยตนเอง ถึงอย่างไรก็ตามทุกๆ ฝ่ายก็เห็นต้องกันว่า การฝึกอาชีพนั้นจะต้องมีความคล่องตัวและเป็นไปตามความต้องการของอุตสาหกรรมที่ต้องการตลอดจนต้องมีการฝึกเพื่อรองรับอุตสาหกรรมที่มีเทคโนโลยีสมัยใหม่ที่ทันสมัย

หลักสูตรการฝึกวิชาชีพผู้ใหญ่(Adult training programmer/ATP)

หลักสูตรนี้เริ่มเมื่อ 1986 จุดมุ่งหมายคือ ฝึกคนเพื่อให้หางานทำได้ โดยเป็นกลุ่มคนที่ต้องไม่มีงานทำมาแล้วอย่างน้อยหกเดือนหรือสตรีหรือกลุ่มคนงานที่ถูกปลดออกจากงานอื่นซึ่งต้องเป็นผู้ที่อยู่ในวัยผู้ใหญ่แล้ว

ในปี 1987 รัฐบาลออสเตรเลียจัดตั้งโปรแกรมชื่อ โครงการฝึกวิชาชีพเยาวชน(Youth Training Program) ซึ่งมีจุดมุ่งหมายเพื่อจัดหลักสูตรระยะสั้นสำหรับเด็กที่ไม่มีงานทำ หลักสูตรนี้ใช้ TAFE เป็นระยะแรก และต่อมาก็ขยายไปถึงกลุ่มบุคคลอื่นๆ เช่น กลุ่มเด็กที่ด้อยโอกาส และกลุ่มของคนพื้นเมืองต่างๆซึ่งมีสถานะทางเศรษฐกิจและสังคมด้อยกว่าคนทั่วไป

การฝึกวิชาชีพภาคอุตสาหกรรม(Vocational training in industry)

ในโรงงานอุตสาหกรรมและธุรกิจก็มีส่วนในการฝึกพนักงานของตนเองแต่ว่าบริษัทส่วนใหญ่จะมีพนักงานเป็นจำนวนน้อย บริษัทต่างๆจึงไม่ค่อยที่จะลงทุนเพื่อจัดตั้งการฝึกฝนพนักงานของตนเอง ทุกคนเห็นว่าเป็นหน้าที่ของรัฐที่จะเป็นผู้ลงทุนในด้านนี้ ดังนั้นพนักงานที่บริษัทจ้างแบ่งได้คือ

83% มาจาก TAFE

16% เป็นการผสมระหว่างการฝึกงานที่ทำงานกับศูนย์ฝึกงานของรัฐ

1% ฝึกโดยตรงบริษัทของตนเอง

จะเห็นได้ว่า TAFE นั้นมีส่วนสำคัญต่อวงการอุตสาหกรรมอย่างมากซึ่งโดยปกติแล้ว TAFE มีบุคลากรและเครื่องมือที่พร้อมสมบูรณ์

ประเทศสิงคโปร์

สาธารณรัฐสิงคโปร์ประกอบด้วยเกาะใหญ่และเล็ก ๆ มากกว่า 50 เกาะ ตั้งอยู่ตอนใต้สุดของทวีปเอเชีย อยู่ตรงจุดศูนย์กลางของเส้นทางการค้าระหว่างประเทศ มีเมืองท่าที่ใหญ่เป็นอันดับสี่ของโลกในปัจจุบัน การลงทุนจากต่างประเทศมีความสำคัญต่อเศรษฐกิจสิงคโปร์มากและทำให้เป็นสิ่งที่ดึงดูดนักท่องเที่ยวเนื่องจากความมีเสถียรภาพทางการเมือง

ในปี ค.ศ. 1819 สิงคโปร์มีประชากร 150 คน ปี ค.ศ. 1992
ประชากรมีจำนวน 2.82 ล้านคน จากการที่มีผู้อพยพโยกย้ายถิ่นฐานเข้า
มาอยู่ในสิงคโปร์ทำให้มีชนกลุ่มน้อยหลากหลายเชื้อชาติผสมกัน
ประกอบด้วย ชาวจีน ชาวมาเลย์ อินเดียน และยุโรปและอื่นๆ ภาษา
ราชการมี 4 ภาษาคือ ภาษาอังกฤษ ภาษามาลเลย์ ภาษาจีนกลาง และ
ภาษาทมิฬ เยาวชนของสิงคโปร์ส่วนใหญ่จะพูดภาษาอังกฤษ
ปี ค.ศ. 1985 รัฐบาลได้นำการลดหย่อนภาษีมารวมในงบประมาณเพื่อ
ช่วยเหลือครอบครัวที่มีลูกมาก เพื่อเป็นการเตรียมกำลังคนให้พอกับ
ความต้องการด้านแรงงานของประเทศโดยแท้จริงแล้ว การว่างงานได้
หมดไปในปี 1985

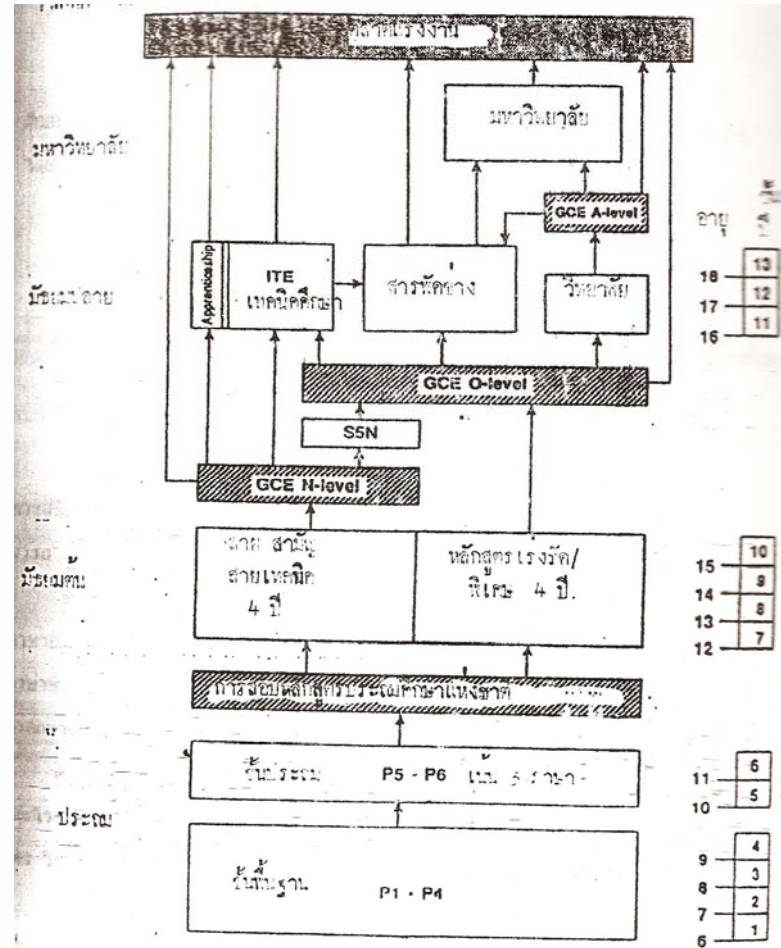
4.1 ระบบการศึกษา

สิงคโปร์เป็นชาติที่มีเพียงทรัพยากรมนุษย์ และวิธีที่จะเพิ่ม
ทรัพยากรนี้คือ การศึกษาและการฝึกอบรม การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์
ในสิงคโปร์สามารถแบ่ง

กลุ่มอย่างกว้างๆ เป็นการฝึกอบรมก่อนและหลังการมีงานทำ
การศึกษาก่อนการทำงานประกอบด้วยการศึกษาในระบบ การฝึกอบรม
หลังการทำงาน จะรวมถึงการฝึกเพื่อเพิ่มฝีมือทัศนคติต่องานอาชีพ

โครงสร้างการศึกษาของประเทศสิงคโปร์

4. 1. 1 การฝึกงานก่อนการทำงานในสิงคโปร์อยู่ในความรับผิดชอบของ
กระทรวงศึกษาธิการ การฝึกชนิดนี้มีเป้าหมายหลัก 4 ประการคือ

4. 1. 1. 1 เพื่อเพิ่มความสามารถในการเรียนรู้

4. 1. 1. 2 เพื่อพัฒนาการคิดและความคิดสร้างสรรค์

4. 1. 1. 3 เพื่อสร้างพื้นฐานทางการฝึกอบรมที่หลากหลาย

4. 1. 1. 4 เพื่อปลูกฝังความสำนึกในชาติและศีลธรรม

4. 1. 2 การพัฒนาการผลิตในสิงคโปร์เพิ่มขึ้น โดยการพัฒนาและยกระดับฝีมือและการฝึกอบรม มีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งที่ลูกจ้างจะต้องปรับปรุงฝีมือให้ทันสมัย เพื่อให้ทันต่อเทคโนโลยีสมัยใหม่ เป้าหมายการฝึกอบรมแห่งชาติเพื่อ

4. 1. 2. 1 พัฒนาความยืดหยุ่นของกำลังคน

4. 1. 2. 2 รับรองทักษะฝีมือในหลายสาขา

4. 1. 2. 3 สร้างสาธารณูปโภคขั้นพื้นฐานที่สมบรูณ์สำหรับการฝึกอบรม

4. 1. 2. 4 เพื่อใช้เทคโนโลยีสำหรับจุดมุ่งหมายในการฝึกให้เป็นประโยชน์มากที่สุด

4. 1. 2. 5 ตั้งเครือข่ายศูนย์ข้อมูลการฝึกอบรม

4. 1. 2. 6 ร่วมมือในการวิจัย การผลิตกำลังคนและความต้องการด้านวิชาชีพ

พื้นฐานที่สำคัญของระบบการศึกษาในสิงคโปร์ถือการเรียนภาษา
2 ภาษา ภาษาอังกฤษ (สำหรับด้านการพาณิชย์ เทคโนโลยี และการ
ปกครอง) ภาษาพื้นเมือง (ภาษามาเลย์ จีน ทมิฬ) จัดให้เรียนเพื่อเด็กๆ
จะได้มีพื้นฐานที่ดีเป็นมรดกทางวัฒนธรรม

ค. ศ. 1993 สิงคโปร์มีโรงเรียนประถมศึกษา 187 โรงเรียน
มัธยม 127 โรงเรียน และโรงเรียนประเภทอื่นมากกว่า 30 โรงเรียน ในระดับ
เตรียมอุดมศึกษา มีมหาวิทยาลัย 2 แห่ง วิทยาลัยสารพัดช่าง 4 แห่ง
สถาบันฝึกอบรมด้านเทคนิคและพาณิชยกรรมอีกหลายแห่ง

สิงคโปร์จัดการศึกษาสายสามัญทั่วไปอย่างน้อยที่สุด 10 ปี (ภาค
บังคับ) ซึ่งเป็นระดับมัธยม 4 หรือ 5 ปี ประมาณ 20% ของนักเรียนที่
จบการศึกษาประถมศึกษา จะเรียนต่อจนจบสายอาชีพเทคนิค
โครงสร้างของระบบการศึกษาสิงคโปร์

ทางเลือกของการศึกษาในระบบ ของนักเรียนจะเริ่มเมื่อจบประถม
4 โดยจัดตามความสามารถของแต่ละบุคคลตามหลักสูตรระดับมัธยม
ซึ่งเหมาะสมกับความถนัดในการศึกษาอาชีพ การจัดนักเรียนเข้าเรียนใน
หลักสูตรใด ใช้เกณฑ์การตัดสินจากคะแนนในการสอบหลักสูตร
ประถมศึกษาแห่งชาติ (**Primary school Leaving
examination/PSLE**)

4.2. โรงเรียนสารพัดช่างและสถาบันเทคนิคศึกษา

(ITE / Institute of Technical Education) มีรายละเอียดหลักสูตรดังนี้คือ

4.2.1 สิงคโปร์โพลีเทคนิค

เป็นสถาบันการศึกษาด้านวิชาชีพแห่งแรกในสิงคโปร์และมีเป้าหมายหลักในการฝึกอบรมบุคลากรระดับกลาง เพื่อตอบสนองความต้องการของภาคอุตสาหกรรมของประเทศสถาบันนี้ได้ผลิตผู้สำเร็จการศึกษามากกว่า 60,000 คน นับตั้งแต่ก่อตั้งในปี ค.ศ. 1954 หลักสูตรที่เปิดสอนคือวิศวกรรมศาสตร์ ชูธุรกิจและการศึกษาการค้าและการเดินเรือทะเล การฝึกอบรมในสถาบันนี้เน้นประสบการณ์ “ทำจริง” และการศึกษาการประยุกต์ใช้ในอุตสาหกรรมและคอมพิวเตอร์ ยังมีบริการที่ปรึกษาหลักสูตรระยะสั้นและการจัดประชุม การจัดบริการประเภทนี้ สถานประกอบการสามารถอาศัยอุปกรณ์ เครื่องอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ที่ทันสมัยและเจ้าหน้าที่ที่มีคุณภาพของสถาบันนี้ การติดต่อกันอย่างใกล้ชิดกับภาคอุตสาหกรรมจะทำให้สามารถทันต่อความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีและการปรับปรุงเครื่องมืออุปกรณ์ให้ทันสมัย

4.2.2 จีอันโพลีเทคนิค (Ngee An)

เป็นสถาบัน โพลีเทคนิค ที่ได้รับทุนอุดหนุนจากรัฐบาลทำการฝึกอบรมและเตรียมนักศึกษาเพื่อเข้าทำงานในภาคอุตสาหกรรมและพาณิชยกรรม สำหรับผู้ทำงานที่ต้องการเพิ่มวุฒิและฝีมือให้ตัวเอง ในการร่วมมือกับภาคอุตสาหกรรมท้องถิ่น ซึ่งช่วยให้นักศึกษาเรียนที่บ้านได้ นอกจากนี้ยังมีโครงการแลกเปลี่ยนนักศึกษาต่างชาติอีกด้วย จุดเน้นของสถาบันนี้คือ สร้างสภาพแวดล้อมของสถานประกอบการและอุตสาหกรรมซึ่งจะเอื้อต่อวิชาการฝึกภาคปฏิบัติ

4.2.4 สถาบันวิชาชีพเทคนิค

(Institute of Technical Education / ITE)

สถาบันนี้มีทั้งการฝึกอบรม การฝึกงานในงานภาคปกติและหลักสูตรต่อ
ยอด ของผู้สำเร็จการศึกษาจากระดับมัธยมศึกษา สำหรับช่างมีการฝึก
ฝีมือและการให้การศึกษาภายใต้โครงการการศึกษาต่อและการฝึกอบรม
สถาบันนี้ยังจัดการทดสอบและการสอบแก่ผู้สมัครของภาคเรียนที่เข้าทำ
การสอบและจัดการศึกษาให้แก่ครูในภาคอุตสาหกรรมด้วย

การฝึกในภาคปกติจะสอนให้ผู้สำเร็จการศึกษาตามสถาบันการฝึก
จำนวน 10 แห่งซึ่งมีจุดมุ่งหมายที่จะสนองตอบความต้องการกำลังคน
ของภาคอุตสาหกรรม

1. ประกาศนียบัตรช่างเทคนิคอุตสาหกรรม เป็นหลักสูตร 2 ปี ภาคปกติ เรียนภาคทฤษฎี ปฏิบัติ และ การฝึกแบบนิเทศ มีหลักสูตรประกาศนียบัตรทางวิศวกรรม 5 สาขา มีวิชาเอกด้าน ไฟฟ้า เครื่องกลไฟฟ้า อิเล็กทรอนิกส์ เครื่องกล การเขียนแบบและออกแบบไฟฟ้า
2. ประกาศนียบัตรธุรกิจ เป็นหลักสูตร 2 ปีเรียนภาคปกติ มีหลักสูตรเฉพาะทาง 2 หลักสูตรคือ บัญชี และเลขานุการ
3. ประกาศนียบัตรการทำงานในสำนักงาน การฝึกในหลักสูตรนี้เน้นการฝึกงานเสมือน
4. ประกาศนียบัตรการฝึกแห่งชาติ เป็นหลักสูตรเลือก เน้นการฝึกงานทางเทคนิค มี 3 ระดับและมีการเชื่อมโยงกับหลักสูตรช่างฝึกหัด จะให้การช่วยเหลือด้านการเงินแก่นายจ้าง เพื่อ ชดเชยค่าใช้จ่ายที่ใช้ในการฝึกอบรมช่างฝึกหัด หลักสูตรที่เปิดสอนคือ สาขาแพทย์ และสาธารณสุข และสาขาอาชีพที่ให้บริการบางประเภท หลักสูตรของประเทศสิงคโปร์สามารถเชื่อมต่อกิจการ ขนาดเล็กและขนาดกลางได้มีส่วนร่วมในหลักสูตรการฝึกหัดงาน

4.3 เศรษฐกิจ

4.3.1 สิ่งต่อไปนี้ก้าวหน้าจากประเทศเศรษฐกิจอุตสาหกรรมใหม่
สถานภาพนี้บรรลุเป้าหมายโดยมีปัจจัย คือ

4.3.1.1 ความมีเสถียรภาพทางการเมือง

4.3.1.2 การวางแผนที่ดีในด้านสาธารณูปโภคขั้นพื้นฐาน

4.3.1.3 สิทธิประโยชน์ทางภาษี

4.3.1.4 สภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจที่เอื้ออำนวยต่อธุรกิจ

4.3.1.5 การสร้างกำลังคนที่มีการศึกษาดี

4.3.2 รูปแบบของประเทศไทยจะได้รับตามแนวโน้มที่ใช้ ซึ่งทำให้เกิดการเติบโตทางเศรษฐกิจในอนาคต มีการเน้นเป็นพิเศษถึงการปรับตัวให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงโดย

4.3.2.1 พัฒนากำลังคนเพิ่มขึ้น

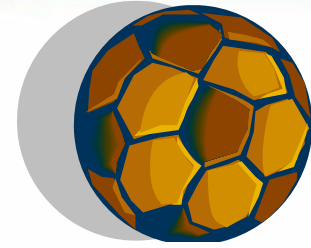
4.3.2.2 ขยายสาขาอุตสาหกรรมออกไป เช่น เทคโนโลยีชีวภาพ เคมี ไมโครอิเล็กทรอนิกส์

4.3.2.3 ดำเนินการวิจัยและการพัฒนาขั้นพื้นฐาน

4.3.2.4 รักษาความสัมพันธ์อันดีกับบริษัทที่มีสาขาในหลายประเทศ

ประเทศเยอรมนี

- สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี ปัจจุบันเป็นทั้งเยอรมนีตะวันออกและเยอรมนีตะวันตกหลักสูตรอาชีวศึกษาและการฝึกหัดงาน จะจัดตามโครงสร้างการฝึกหัดวิชาชีพและการเตรียมช่างฝึกหัดเข้าสู่งาน ซึ่งปฏิบัติในเยอรมนีตะวันตกมาก่อน โครงสร้างการศึกษาในระบบของประเทศเยอรมนี การศึกษาภาคบังคับใช้เวลา 12 ปี โดย 9-10 ปี จะเรียนภาคปกติในโรงเรียนสามัญและที่เหลือจะเรียนในโรงเรียนอาชีวในภาคนอกเวลา โดยไม่แบ่งแยก เพศ สาขา หรือ อาชีพ หลังจากจบการศึกษา ระดับประถม ซึ่งใช้เวลา 4 ปีแล้ว นักเรียนมีโอกาสเลือกเข้าเรียนระดับมัธยมแบบประสม หลังจากนั้นนักเรียนอาจจะเข้าเรียนในสถานศึกษาประเภทใดประเภทหนึ่ง ดังต่อไปนี้

ประเภทการศึกษา

โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น

นักศึกษาจะได้ประกาศนียบัตรหลังจากเรียน 3 ปี (Lower secondary) มีนักศึกษาเข้าเรียนประมาณ 36 เพอร์เซ็นต์ของกลุ่มอายุ ในระดับนี้ ผู้สำเร็จการศึกษาส่วนใหญ่จะเข้าสู่โรงเรียนอาชีวภาคนอกเวลาและเข้าสู่การฝึกหัดงาน

โรงเรียนมัธยมศึกษาระดับกลาง

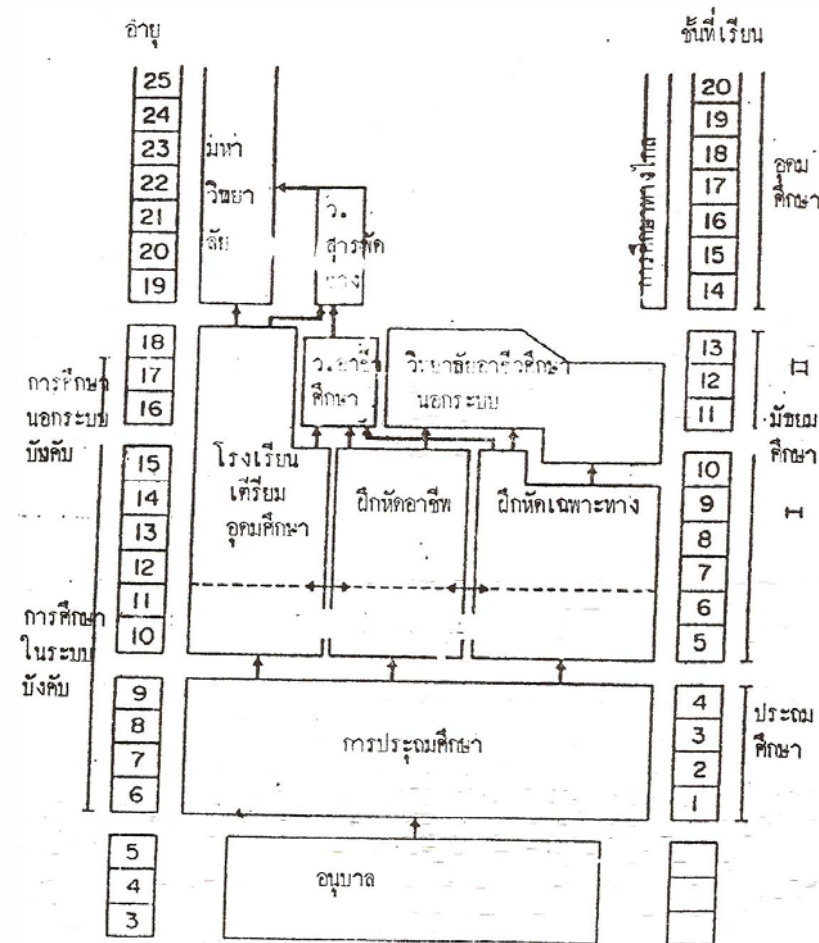
นักศึกษาจะได้ประกาศนียบัตรหลังจากเรียน 4 ปี นักศึกษาเข้าเรียนประมาณ 26 เพอร์เซ็นต์ของกลุ่มอายุระดับนี้ ผู้สำเร็จการศึกษาเข้าสู่การเป็นช่างฝึกหัด หรือสถานอาชีวศึกษาปกติซึ่งจะเข้าสู่วิทยาลัยสารพัดช่างต่อไป

โรงเรียนมัธยมสายสามัญ

ในระดับนี้เน้น ด้านวิชาการและให้ **Abitur** และเตรียมนักเรียนเข้าสู่มหาวิทยาลัยหรือวิทยาลัยสารพัดช่าง นักเรียนเข้าเรียนประมาณ 27 เพอร์เซ็นต์ของกลุ่มอายุนี้

โครงสร้างระบบการศึกษาของประเทศเยอรมนี

- **ระบบทวิภาคี**

การฝึกหัดวิชาของระดับมัธยมปลายในประเทศเยอรมนีมีความเป็นเอกลักษณ์ของตัวเองเมื่อเปรียบเทียบกับประเทศตะวันตกอื่นๆ ระบบ”ทวิภาคี” ก่อให้เกิดการประสานงานกันระหว่างภาคเอกชนและการอาชีวศึกษาของภาครัฐบาล ระบบทวิภาคีนี้มีผลมากที่เดียวในการลดช่องว่างระหว่างการศึกษายาสามัญ (ทั่วไป) กับงานที่จะทำ หลักสูตรของระบบนี้จัดการฝึกหัดวิชาชีพซึ่งกินเวลาประมาณ 3 ปี และการฝึกหัดภาคนอกเวลาที่มีเนื้อหาหลักสูตรทั่วไปและทางภาคทฤษฎีไว้ด้วย ระบบทวิภาคีให้โอกาสความเป็นไปได้ในการฝึกหัดวิชาชีพที่แตกต่างกันมากมาย ซึ่งจะทำให้ นักศึกษามีคุณสมบัติที่ จะเป็นกำลังคนต่อไป

ระบบทวิภาคีจะต่างจากระบบของประเทศอื่นๆ 2 ประการคือ

1. ในระบบทวิภาคีของเยอรมนี การเรียนส่วนใหญ่จะเน้นด้านการผลิตหรือธุรกิจการบริการคือ ทางอุตสาหกรรมและพาณิชยกรรม นักเรียน/นักศึกษา ช่างฝึกหัดในสถานประกอบการหรือผู้ฝึกหัดในสาขาอาชีพใดอาชีพหนึ่ง หรือเป็นข้าราชการพลเรือน
2. การฝึกแบ่งให้จัดการระหว่าง 2 ฝ่ายที่รับผิดชอบในการให้การฝึกคือ สถานประกอบการและสถานศึกษา กฎหมายรัฐบาลกลางใช้บังคับการฝึกในสถานประกอบการส่วนรัฐจะรับผิดชอบในส่วนของสถานศึกษา ตามปกติจะฝึกหัดในระบบ(ภาคปกติ) ในสถานประกอบการ 3-4 วันต่อสัปดาห์ และฝึกนอกเวลาในสถานศึกษา 1-2 วันต่อสัปดาห์

ในระบบทวิภาคีนั้นการฝึกหัดวิชาชีพจะเกิดขึ้นภายใต้เงื่อนไขการผลิต โดยการสอนในสถานศึกษาเน้นเนื้อหาด้านเทคนิคเป็นประมาณ 60 เปอร์เซ็นต์ของเนื้อหาหลักสูตร การศึกษาวิชาชีพสามัญประมาณ 40 เปอร์เซ็นต์ เป้าหมายของการศึกษาคือ ทำให้การศึกษายาวิชาชีพและสามัญมาอยู่ในตำแหน่งเดียวกัน เพื่อนำไปสู่ทางเลือกอันหลากหลายทั้งด้านการฝึกหัดวิชาชีพและการศึกษาด้านอื่นในระดับสูง สัญญาการฝึกหัดงานระหว่างสถานประกอบการกับนักศึกษาต้องสอดคล้องกับกฎหมายที่บังคับควบคุมการฝึกหัดวิชาชีพในประเทศเยอรมนี ในสัญญาจะมีข้อกำหนดดังต่อไปนี้

- เนื้อหา ตารางเวลา และจุดมุ่งหมายของการฝึกอาชีพ
- วันที่เริ่มฝึกงานและระยะเวลาของการฝึก
- เกณฑ์มาตรฐานการฝึก(มาตรการการฝึก)
- ระยะเวลาทำงานภาคปกติต่อวัน
- ระยะเวลาทดลองงาน
- ลักษณะและจำนวนเงินที่จ่าย
- ระยะเวลาของวันหยุด
- เงื่อนไขที่ทำให้สัญญาการฝึกหัดสิ้นสุดลง

สมาพันธ์สถาบันอาชีวศึกษาส่วนกลางจะเตรียมเนื้อหาข้อกำหนดการฝึกหัด โดยยึดข้อมูลจากการวิจัยด้านเนื้อหา จุดประสงค์ของการฝึกและการเตรียมพร้อม สู่งานอาชีพ ข้อกำหนดในการฝึกหัดมาจากความต้องการของตลาดแรงงานและ นำมารวมกันเพื่อทำเป็น โครงสร้างด้านอาชีพ ทั้งนี้เพื่อให้เอื้อต่อการเปลี่ยนแปลง ด้านเทคโนโลยีหรือการปรับปรุงซึ่งอาจเกิดขึ้นได้ในสถานที่ทำงาน ช่างฝึกหัด/ผู้ ฝึกหัดที่ผ่านกระบวนการจัดการเช่นนี้ จะค่อยๆเข้าสู่ระบบการทำงานที่ละเล็กละน้อย สามารถใช้ทักษะ ความชำนาญและความรู้ที่ครอบคลุมในระบบการฝึกหัดนี้ แนวความคิด "โรงเรียนโรงงาน" นี้จะรวมไว้เพื่อทำให้ช่างฝึกหัดได้มีโอกาสใช้ ทักษะความชำนาญในสภาพสถานประกอบการจริง รวมทั้งเตรียมช่างฝึกหัดใน ด้าน

- ทำงานอย่างประหยัด(ได้ประโยชน์มากที่สุด)
- คิดพิจารณาในสิ่งที่กำลังทำอยู่ เพื่อให้สามารถทำงานด้วยตัวเองได้
- มองเห็นตัวเองในฐานะเป็นส่วนหนึ่งของการปฏิบัติงานทั้งหมดในสถานประกอบการ
- ทำงานเป็นกลุ่ม/ทีม
- ติดต่อกับลูกค้าหรือผู้ขาย
- พัฒนาตำแหน่งงานของตนเองในสถานประกอบการ
- ประเมินโอกาสงานอาชีพของตนเอง

ประเทศเยอรมนีจัดการฝึกหัดวิชาชีพซ้ำ เพื่อยกระดับฝีมือทางด้านเทคนิคและอาชีพที่จำเป็นต่อความต้องการทางด้านวิชาชีพ เนื่องจากเทคโนโลยีเปลี่ยนแปลงไป และฝึกเพื่อเป็นการเตรียมกำลังคนระดับกลางทางด้านเทคนิคและการจัดการ ฝึกซ้ำเพื่อยกระดับมาตรฐานนี้ทำให้มั่นใจว่าได้พัฒนาคุณสมบัติของผู้ฝึกหัดให้เหมาะสมกับงาน

พ . ร . บ . การฝึกวิชาชีพ ค . ศ . 1969 รัฐมนตรีว่าการ
กระทรวงศึกษาธิการและวิทยาศาสตร์ของรัฐบาลกลางเป็น
ผู้รับผิดชอบด้านหลักการและประสานงาน พ . ร . บ . เช่น พ . ร . บ . ค .
ศ . 1981 สำหรับการส่งเสริมการอาชีวศึกษาและ คุ้มครองแรงงาน
เด็ก ตัวแทนนายจ้าง สหภาพแรงงาน รัฐและรัฐบาลกลางร่วมมือ
กันอย่างเท่าเทียมพร้อมๆ กันในคณะกรรมการกลางของสหพันธ์
สถาบันอาชีวศึกษา

ในระดับรัฐมีคณะกรรมการสามัญทำหน้าที่ประจำด้านการฝึก
วิชาชีพให้คำแนะนำแก่กรมการรัฐในด้านการฝึกวิชาชีพ
คณะกรรมการนี้ประกอบด้วยตัวแทนของนายจ้าง สหพันธ์ภาพแรงงาน
และคณะกรรมการของรัฐในระดับภาคจะมี “คณะกรรมการผู้มีอำนาจ”
ซึ่งให้คำปรึกษาและตรวจสอบการอาชีวศึกษาในระดับภาคตามกฎหมาย
คณะกรรมการเหล่านี้คือ หอการค้าและอุตสาหกรรม สมาคมช่างฝีมือ
สมาคมการเกษตร สมาคมทนายความ สำนักงานทะเบียน และสภา
แพทย์ มีหน้าที่รับผิดชอบการจดทะเบียนสัญญาการฝึกหัด และ รับ
แจ้งเรื่องราวเกี่ยวกับการฝึกวิชาชีพ